

2. Pod tremi klobuki je ležal prstan ali kaka druga stvar.

Gašpar je takój v hišo stopivši uganil pod katerim klobukom leži njemu skrita stvar. — To mu je pokazal ž njim porazumljeni tovariš, ki je držal svinčnik v ustih takó, da je kazal najbolj proti ónemu klobuku, pod katerim je ležala dotična stvar. Svinčnik je bil namérjen na levo, desno ali pa proti sredi, rekši proti ónemu klobuku, katerega je Gašpar pokazal.

3. Stvar, ki je izginila, pové Gašper. V to igro se vzmó tri stvari: Prstan, igla (medenka) in krajcar. Vse to se dene na pladnik, ki se pokrije z ruto. Gašpar stopi v sobo ter pravi, da ima neko začarano steklo pri sebi, s katerim vidi vsako tudi najmanjšo stvar v hiši, naj bi bila tudi desetkrat skrita njegovim očem. In res, Gašpar takój ugane, katero stvar je družba vzela v tem času, ko je on stal zunaj pred vrati. A povedal je tudi po imenu óni dve ostali stvari, ki ležita še na pladniku pod ruto. Županov hlapec, ki se je zval na imé Štrama, ni si mogel družega misliti nego to, da je Gašpar čarovnik in v zvezi z ónimi duhovi, ki se bojé sv. križa. — Ali temu ni bilo takó. Skrivnost je Gašparju razodel njegov tajni tovariš, ki je sedel poleg štramastega hlapca, ter prst kazalec na roki nekoliko zvil, kar je značilo, da je izginil prstan. Ako je kazalec stegnil, značilo je, da ni igle na pladniku, in če je upognil kazalec k palcu, kakor da bi štel denarje, bilo je to Gašparju znamenje, da je vzet krajcar izpod rute.

4. Gašpar zna povedati, ali je še kaka stvar pod klobukom ali ne. — To je njemu lahko uganiti. Kadar stopi v sobo, gleda ž njim porazumljeni tovariš v stran, kar mu je znamenje, da je stvar vzeta izpod klobuka; ako mu pa gleda naravnost v oči, kadar stopi v sobo, znamenje je, da stvar leži še pod klobukom.

5. Gašpar se mora s hrbtom obrniti proti mizi in povedati **ali leži dvajsetica s pismom ali podobo navzgor obrnena na mizi.** Gašpar je navihana buča; zatorej najpred on sam vrže dvajsetico dva-trikrat na mizo ter pravi, da po samem žvenka pozná, kako leži dvajsetica. Zdaj vrže kdo drug izmed družbe dvajsetico na mizo in Gašpar takój ugane, kako leži dvajsetica na mizi. — To mu izdá njegov tajni tovariš, ker malo za k a šlja, ako je pismo, in je tiho, ako je podoba navzgor. (Dalje sledi.)

— * —

Lažnik.

Pavlek je bil čeden, dober in priden deček, a imel je grdo napako: povedati ni mogel treh besed, da bi se ne bil zlagal. Oče mu podaré za god lesenega konja. Pavlek je zatrjeval, da je bil njegov konj nekđaj Karola XII., na katerem je ubežal iz poltavskega bója. Pavlek je trdil, da je njihov kuhar — zvezdogled, jezdec — zgodovinar, in da ptičar Proška piše boljše stíhe, nego li Lomonosov. Začetkom so mu tovariši vse verjeli, a kmalu so si zapómneli, da laže in nihče mu ni hotel več verjeti, tudi tedaj ne, kadar se mu je dogodilo, da je resnico povedal.

(Ruski spisal A. Puškin, prevèl I. Z.)

— * —